

[Johan Nielsen.]

skulle leveres i finansåret 1969-70. Der skal bygges på Færøerne for 15 mill. kr. skibe, i Norge for 47 mill. kr., og én fabriks-trawler, en hæktrawler, skal bygges i Vest-tyskland; den koster 13 mill. kr.

Det turde være indlysende, at når man har et så dyrt produktionsapparat, skal der ikke så forfærdelig meget til i retning af dårlig forekomst af fisk og is osv., for at vi bliver slået ud af kurs. Det skete for os i foråret. For første gang i nogle og fyrrer år lukkedes Davisstrædet til af is, og det ramte de fiskere, som fiskede med basis i land på Grønland.

Trawlerne og linebådene søgte andre fangstpladser, henholdsvis New Foundland og oppe ved Svalbard eller Spitsbergen. Men så skete der herefter det, som jo sker for dem, der har med fiskeri at gøre, at der kom en ganske fantastisk forekomst ved Færøerne af torsk og kuller, en forekomst så stor, som fiskerne drømmer om, men meget, meget sjældent oplever, og det har gjort, at man har fremsat ønske om at få fiskeriterritoriet udvidet endnu mere.

Som bekendt har vi 12 sømils territorium ved Færøerne, og nu ønsker man, at vi skal have hele landsoklen. Om det i praksis kan lade sig gøre, har jeg ingen forstand på, men jeg nævner det her, og så kan de, som har forstand på det, tage det til efterretning. Man mener nemlig, at det, som sker nu, er en følge af, at havbunden i nogle år har fået fred for de engelske trawlere. Trawlet er et mordapparat, som dræber og ødelægger alt på havbunden, og man mener, at den nu er regenereret, og hvis det er rigtigt, bliver det ikke noget engangsfænomen på Færøerne, men så kan man regne med, at Færøerne måske en skønne dag kan brødføde sig selv ved at fiske hjemme. Det er jo langt at skulle sejle op til New Foundland og op til Grønland for at hente det daglige brød, og jeg nærer den allerstørste beundring for den færøske fisker, som 11/12 af året ligger oppe ved Island, Grønland og New Foundland og i Beringshavet. Jeg nærer den allerstørste beundring for de mænd, som bliver ved, skønt de tjener mindre end andre i Nordeuropa på fiskeriet.

Jeg ved godt, at man fra det høje ting ikke kan gøre noget ved det, det er et problem, som ligger uden for vor rækkevidde,

men det intensive fiskeri gør, at når en mand har passeret 50 år, duer han ikke så meget om bord på et skib mere, og derfor melder sig hos os ønsket om at kunne få lov at tage del i den industri, som præger Vesteuropa og Skandinavien i dag. For at kunne tage del i denne industri må vi have penge, og det mangler vi i allerhøjeste grad på Færøerne. Derfor blev jeg så glad, da jeg hørte først i aftes i fjernsynet og siden her denne dialog mellem hr. Damsgaard og hr. Lysholt Hansen om det, de kaldte for de tomme penge. Hvis jeg skal give et godt råd, kan man kalde det for de hjemløse penge, og for at skaffe de penge et hjem kunne man anbringe nogle af dem oppe på Færøerne. Som sagt, vi har i allerhøjeste grad brug for dem. Det ved de damer og herrer, hvis de har læst investeringsbehøvet for Færøerne igennem, som ligger rundt omkring på vore pladser.

Vi fik i finansåret 1964-65 et investeringsfond på 60 mill. kr., og dette investeringsfond blev benyttet sådan: 47,8 pct. er gået til vejbygning, 36,2 pct. er gået til elektrificering af øerne, og 7,7 pct. er gået til telefon og radio, 8,3 pct. er gået til Thorshavn havn, og nu er kassen tom. Når man nu har nogle penge her, som man ikke ved hvad man skal gøre ved, ja, som man ikke engang ved hvad man skal kalde, så synes jeg, det ville være fortrinligt, hvis man rekonstruerede dette investeringsfond. Man kunne tage og fire- eller femdoble det. Man kunne samtidig gøre det til et industriinvesteringsfond. Men alt det kan de tage stilling til, som har forstand på de dele.

Som sagt blev der klaget over, at man ikke vidste nok besked om Færøerne, og det gør mig en lille smule ondt, fordi jeg på alle mulige måder har prøvet at oplyse om Færøerne. Jeg er meget sjældent hjemme om aftenen, for jeg farer land og rige rundt og fortæller folk om Færøerne, og jeg har benyttet hver lejlighed — også her i det høje ting — til informering om Færøerne. Nu er denne talerstol ikke noget højskolekateder, og det er jo ifølge forretningsordenen begrænset, hvilke oplysninger man kan give, men som sagt, hvis man vil vide noget om Færøerne, skal jeg stå bi. Jeg kan nævne kilder, man kan læse, og jeg skal til enhver tid komme og bringe de oplysninger, som jeg sidder inde med.